

кваше бѣлата му слѣда — нѣкаква тѣга се свиваше въ нейнитѣ гърди. Струваше ѝ се, че това е тѣга на нейния животъ, по когото тя тѣй отдавна желае да трѣгне и да отиде нѣйдѣ далечъ, далечъ, гдѣ още не е ходила, на вѣждѣто тѣй тихо и сладко сѣ я относили мечтитѣ на жаждующата ѝ душа, съ вѣра, че ще срѣщне тамъ онова, което като въ миражи ѝ се мѣрка. Унесе се тя — и сѣщо като на сънъ потекоха възмечтани дни, що въ безсънни ноци на ранни младини въ захласъ е блѣнувала; и понесе се тя като прокудена птичка по незнайна чужбина родина да дири . . .

Унесена тя незабѣлѣза отъ гдѣ е миналъ Николаевъ и когато влѣзе при нея, тя се зачуди.

— А нали отъ тамъ, — посочи къмъ склона, — ти щѣше да дойдешъ?

— Днесъ азъ намѣрихъ новъ пѣтъ.

— А пъкъ азъ гледамъ — очитѣ ми се изгледаха по тоя пѣтъ.

Той я погледна либаво; сложи пардиското си на страна и седна.

Тя му стистна ръката и седна до него.

Той спрѣ о нея погледъ и дълго я гледа.

— Отъ нѣколко дена ти си тѣй замислена, нѣщо вѣжбена! — започна той.

— Да, защото, Коля, азъ едва сега разбрахъ какво е да си влюбена и . . .

— Защо се недопскажешъ, Ана?

— Незнамъ! — тя какъ млъкна и спрѣ погледъ о земята.

— Но, Ана, азъ мисля, че за хора тѣй близки, твоего недоизказване . . .

— Но ако ти ми откажешъ; ако те —

— Азъ, твоя най-близъкъ познайникъ . . .

— Само познайникъ?

— Нѣщо по-вече —

— Азъ искамъ да го чуя.

— А ти го знаешъ.

Тя се спрѣ, изгледа го смѣло.

— Би ли се притекълъ на помощъ въ рѣшителния моментъ? — едва завърши тя.

— А ти се съмнявашъ въ това?

— Азъ рѣшихъ да напустна мѣжа си и на първо време ще ми е много нужна подкрѣпата ти. Рѣшено е